

til at øve sig i geistlig Virksomhed, dersom han ikke ligesvem bliver personel Capellan. Jeg troer, at det er en Bestemmelse, som egentlig har mere Udseende af at have Betydning, end den virkelig har nogen Betydning. Naturligvis vil der kunne være enkelte Steder, hvor en Candidat muligens kan blive antagen, men jeg troer ikke, at det i Almindelighed vil være let for theologiske Candidater at finde en Præst, hos hvem de med Gavn ville kunne øve sig i den præstelige Gjerning; den kraftige Mand vil neppe afgive ret Meget af sin Virksomhed til en Candidats Dvælse. Naar man saaledes ikke er overbevist om den gavnlige Virkning af en saadan Bestemmelse, troer jeg, at man bestemt maa fravaade den; thi det vil af Mange kræve et meget stort Offer. De Candidater, som enten have sat sig ind i en Virksomhed, eller som have stiftet Familie, ville jo med stor Banckelighed kunne undvære det Nar, hvori de skulle øve sig i den præstelige Virksomhed. — Der er i § 2 et Par Bestemmelser om, at alle Præsteembeder skulle fordeles ved kongelig Anordning i visse Classer, og om at det ligeledes ved kongelig Anordning skal fastsættes, hvor langt et Tidsrum der skal være forløbet, inden en theologisk Candidat er berettiget til at søge Ansættelse i de forskjellige Classer af Embeder. Jeg haaber, at den første Bestemmelse vil blive overflødig, jeg haaber, at man vil komme til en Enning for Præsterne, indrettet saaledes, at de alle begynde med een fast Enning, som efterhaanden stiger. I saa Tilfælde vil der rimeligvis ikke behøves nogen Inddeling i Classer; men skal der være en Fordeling i Classer, seer jeg ikke nogen Grund, hvorfor det ikke skulde kunne skee ved Lov. Ligeledes kan jeg heller ikke see Andet, end at denne Bestemmelse om, hvor langt et Tidsrum der skal være forløbet, inden en theologisk Candidat skal være berettiget til at søge Ansættelse i Præstestald, ogsaa maatte kunne indeholdes i en Lov.

Jeg maa altsaa, efter hvad jeg har yttret,

udtale, at dette Forslag kan jeg ikke gaae ind paa, saaledes som det nu foreligger; og jeg troer heller ikke, at det er stiftet til at omændres paa en saadan Maade, at jeg vilde kunne gjøre det; jeg beklager, at jeg, da det nu er kommet frem her, fremlagt af Kirkeministeren, ikke kan slutte mig til det.

Ploug: Det har ikke overrasket mig, at den sidste ærede Taler ikke finder sig synnerlig tilfredsstillet ved det foreliggende Lovforslag, og det skal ikke overraske mig om Udskiltige, ja maaskee endog saa Mange ere af samme Mening som han, eller om de ved første Diekast finde, Noget, at det giver altfor Lidt, Andre, at det giver temmelig Meget, Begge, at det giver det paa en omstændelig Maade og saaledes, at de ikke ere synnerlig tilbøielige til at gaae ind paa det; men jeg haaber dog, at det vil gaae her, som det er gaaet paa et andet Sted, at man efter nøie at have overveiet saavel dette Forslag som de andre lignende, der maatte kunne gjøres, og deels allerede ere gjorte, dog tilsidt kommer til at erkjende, at dette er det, som forener de fleste Fordele med de færreste Ulemper. Jeg skal kortelig søge at godtgjøre dette ved at vise tilbage til den foreliggende Betænkning af Kirkecommissionen. Da denne Sag først forelaa til Behandling, fremkom der ikke mindre end 4 forskjellige Forslag. Det første, som jeg ogsaa vil nævne først, og som syntes at have fleest Stemmer for sig, gik ud paa kun at legalisere den Petitionsret, som Menighederne allerede faktisk besidde, saaledes at Ansøgningerne om ethvert ledigt geistligt Embede skulde sendes til Menigheden, som da skulde have Velighed til gennem et Udvalg at udtale sig over dem, hvorefter det skulde beroe paa Ministeren, hvormeget eller hvorlidt Hensyn han vilde tage til denne Udtalelse. Ganste vist vilde denne til lovlige Former bundne Udtalelse faae en noget større moralsk Betydning, end den tidligere kun faktisk bestaaende Petitioneren om de geistlige